

I

Ontwaken

uren naar gestaard.

De belangrijkste families - bij elkaar gekomen uit alle hoeken van de negen Staten - zwierden als bijen over de gelakte vloer, van bloem naar bloem, om zich bij de sappigste gesprekken neer te laten dalen. Geconcentreerd spitste Nora haar oren, in de hoop enkele woorden op te kunnen vangen, maar de stemmen mengelden zich als een druipend siroop, opgaand in de zachte noten van de piano op de achtergrond. Dat was niet erg, overtuigde ze zichzelf, deze avond had ze vrij. Ze kon echter wel raden welke onderwerpen er voorbij zouden komen, de uiterlijke verschijning was niet het enige dat op dit soort gelegenheden werd opgepoetst. De pracht en praal van het leven in ieder zijn eigen Staat werd ook flink aangedikt. Bewoners van Staat 1 konden zich niet voorstellen hoe het leven buiten de drukke straten van Polis vol te houden was, en mensen uit de wijde vlaktes van Staat 4 tot de daarachter gelegen bossen van Staat 9 verzuurden bij het idee constant omsingeld te worden door steen en staal in het centrum. Het gras was altijd groener in eigen tuin, of dat deed men elkaar graag laten geloven. Waarschijnlijk zou er geen interessant stukje onkruid voorbijkomen, dat kwam achter gesloten deuren meestal pas naar boven gewoekerd.

In gedachten verzonken draaide Nora de voet van haar lege glas rond over het tafelkleed, terwijl haar aandacht afdwaalde naar de buitenrand van de zaal, waar nog volop gegeten en gedronken werd. Buffettafels bedekt met felgekleurde desserts en bubbelende dranken vertelden dat dit gezelschap onaangenaam zelden aan schaarste dacht. Schaarste die vooral bestond als het huis waarin men woonde geen achternaam droeg.

Een diepe zucht ontsnapte haar lippen en kort besloot ze haar ogen de gelegenheid te geven om te rusten: welverdiend na alle uren van beweging. Iedereen was op dat moment toch te gefocust op zichzelf om de reden van hun aanwezigheid te herinneren. En daarnaast, de bruid mocht doen wat ze wilde. Tevreden zakte ze weg in de duisternis. Ondanks de bekleemde warmte, die in die tijd van het jaar uit het niets leek door te dringen, waaide door de klapdeuren van het terras een zachte avondwind. Een welkome koelte op haar gezicht.

Ze wist niet hoelang ze al in de zwaarte gezonken was, ver weg van alle drukte, toen een bekende stem haar terug naar boven bracht.

'Waar zit jij met je gedachten?' vroeg Eric. Met zijn ene hand trok hij de stropdas van zijn nek terwijl de ander opnieuw een fles wijn leeg schonk. Nora wist niet hoe de klinkende verzameling onder hun tafel terecht was gekomen, maar ze gokte dat hij het eerder op de avond bij de keuken had meegesmokkeld. Of beter gezegd, mee had laten smokkelen. Eric zat nooit verlegen om gunsten van anderen.

Met haar aangename bubbel doorbroken draaide ze zich naar hem toe en rustte haar kin op haar hand, te zwaar voor haar nek om te dragen.

'Ik zat te denken...', begon ze, terwijl ze zijn glas naar haar glimlach til-

de. 'Volgens mij hadden we het op de bruiloften van anderen altijd meer naar ons zin.' De constatering had ze die ochtend al snel gemaakt. Ze wist niet of het de oncomfortabele kleding of de doordringende aandacht was die het veroorzaakte. Waarschijnlijk beiden.

Eric trok zijn donkere wenkbrauwen omhoog en probeerde haar geschokt aan te kijken. 'Wil je zeggen dat dit niet de mooiste dag van je leven is?' Met een soepele beweging griste hij zijn glas bij haar vandaan. 'Er is geen weg meer terug mevrouw Blanchard, u zit nu voor altijd aan mij vast.' Grijnzend nam hij een grote slok, waarna hij de vloeistof naar zijn andere hand verplaatste, ver buiten haar bereik.

Nora lachte en duwde zacht tegen zijn schouder. 'Dat zat ik altijd al.'

Een warm gevoel van vertrouwen vouwde om haar heen. De zeldzame sensatie had ze door de jaren heen leren koesteren. Het liefst had ze het in een glazen pot gevangen, waar het voor altijd als een flikkerend lichtje rond kon zweven. Helaas, zou het onvermijdelijk uitdoven. Zoals altijd.

Totdat Eric op zijn achttiende verjaardag het traject naar Patroon was begonnen, deelden ze alles met elkaar. Er was bijna niemand waarbij ze zich zo ontspannen en zo onbeschaamd zichzelf had gevoeld als bij de jongen aan het eind van de straat. Maar hoe langer het traject liep, en hoe meer tijd hij met zijn vader door moest brengen, hoe verder ze uit elkaar waren gedreven. Terwijl hun uiterlijk veranderde van de ronde vormen van jeugd naar de scherpe randen van volwassenheid, groeiden ze ook van binnen in een andere richting. Het onbegrip rees, en na talloze verheven meningsverschillen was uiteindelijk zwijgend besloten dat het beter was om sommige onderwerpen te vermijden. De belangrijke onderwerpen, vond Nora.

Dit was echter, tot er momenten voorbijkwamen zoals op die avond, waar - als door een sprankeltje magie - het bijna leek alsof ze terug waren op de plek die ze ooit samen achter hadden gelaten. Het was dan ook op dat moment, bijna zeven jaar later, dat Nora er het meest naar verlangde. Met de aankondiging van het aftreden van zijn vader als Patroon, kwam eindelijk de overname van Eric als leider van de Hoofdstaat, en daarbij hun bruiloft. Dit betekende de start van een nieuw leven. Een nieuw begin. En hopelijk, de weg terug.

Met haar kin nog steeds op haar hand geleund keek Nora geamuseerd hoe Eric een arm uit zijn colbert probeerde te trekken, toen zijn schouders plots verstijfden. Van de strakke spieren in zijn kaak en het samentrekken van zijn voorhoofd kon ze al afleiden wie er naar hun tafel kwam lopen. Automatisch schoot haar rug recht tegen de leuning van de stoel en draaide ze zich om, in de richting van haar schoonvader.

Arthur Blanchard had zelfs in feestelijke kleding nog een autoritaire gloed om zich heen, waardoor de gasten op zijn pad vanzelf voor hem uitwijken. Hoewel zijn charmes vergelijkbaar waren met die van zijn zoon, was het niet de warmte van de vlam die men tot Arthur aantrok, maar eerder de